

ВРАБЧОВО ТЕГЛО

Зима люта, зима зла,
черни врабчови тегла!

Погледнете по клонетъ:
цъла врабчова дружина
съ почернѣла перушина.
Топки сиви, мълчаливи —
тжжни, гладнички врабчета
съсь помръзнали крачета.

Всѣко кацнало на клонче
съ вехто, сивичко балтонче.
Вихри снѣгъ надъ тѣхъ
разнасятъ,
дрѣмка ги отъ студъ унася.

Зажумѣлитъ очички,
низко сгушени главички,
що сънуватъ, щобълнуватъ?

— Зима бѣла отлетѣла,

дивна пролѣтъ разцвѣтѣла,
и поле навредъ покрито
съ едро и узрѣло жито.
Изъ полята, срѣдъ нивята
орлякъ врабчови дружини.
Въвъ ливади буйни свади —
бой, хвърчащи перушини.
Вредъ се чуе чикъ-чирикъ,
веселия врабчовъ викъ ...

Въ мигъ се сепватъ и по-
глеждатъ:
вихъръ клонитѣ привежда;
люта зима мразовита
и фъртуна вѣй сърдита.
— Де сте мѣнички ржчички
да ни хвърлите трошички?

Зима люта, зима зла,
черни врабчови тегла.

Ст. Цанкова-Стоянова

